

ut Provinciam sibi occupet, ac regnet, hortantur: imo ut debitum jam pridem tantæ virtuti Imperium invadat, persuadere conantur; operam ad omnia fidelissimam spondent; extirpandos clamant Præfectos, qui privato potius odio explendo, quam Imperatoris sui promovendo obsequio studerent. Sed Ignatius prudentibus monitis militem à majori violentia prohibet, imò obsequentem reddit & quietum, ac pro Sinico Imperatore stare jubet, cui fidem jurasset; auctores etiam præcipuos seditionis punit. Merebatur hæc Ignatii fidelitas majorem æstimationem ea, quam apud Imperatorem, vel summos in Regia Præfectos invenit. Ea enim contemptui habita, submisso alio Duce ac Prorege, Ignatius in Regiam adesse jubetur. Non ignorabat se tunc temporis ad mortem peti; quod & militibus suspicari facile erat: unde ira frementes pro illo arma sumunt: nullo pacto se Ducem suum optimum deserturos jurant, & denuo Ignatio suadent ut ad Regiam non accedat: *Nostrum*, inquit, *erit te incolamem conservare; nobis vires sunt, perfidorum amulationi & potentia pares.* Ad hæc surdus Ignatius indignantes demulcet, urgetque ut Imperatori suo fidelem semper operam navent. Atque ita maluit ingratum patriæ solum proprio sanguine irrigare, quam inimicorum suorum sanguinem militum viribus propinare, satius ducens in patria subire immeritam necem, quam ad invitantem Tartarum confugere. Non eadem quamplurimis illius exercitus Ducibus ac militibus fides fuit. Ad Regem enim Tartarum defecere, multorum exemplum secuti, quos à Tartaro bene exceptos videbant, non vero Ignatii in fide constantiam. Horum jam aliqui Tartarorum sunt summi præfecti in Sinico Imperio; aliqui etiam Regulorum obtinuerunt dignitatem, quia fidelem illi contra Sinas operam navarunt, cuneorum instar, qui in sui generis ligna facillime penetrant.

Ceterum hoc bellum Tartaricum, quamvis Sinis hætenus magnum fecisset negotium, deinceps tamen quasi sopitum elanguit: ita ut Sinas à majoris damni metu securos redderet. Occidentalis enim Leaotung pars undequaque valide munita erat, & ingens in confiniis contra Tartaros exercitus stabat, qui insulam Cu occupans, ulteriorem ingressum intercludebat Tartaris, qui Orientalem occupabant partem. Maximum itaque periculum à perduellibus ac latroni-

bus intra ipsum fuit Imperium; à quibus demum destructum est, ac Tartaris traditum. Supra jam horum motus attigi: deinceps fufius de illis agendum, ut, quo pacto Tartari Imperium occuparint, intelligatur.

Primi perduelles insurrexerunt in Suchuen Provincia, quorum tam prospera fuit fortuna atque audacia, ut post direptas multas civitates, demum & Metropolim ipsam Chingtu obsiderent; de qua & actum fuisset, nisi Amazon illa Sinensis supra memorata cum suis subvenisset. Ejus igitur fortitudine inde cum clade expulsi, sed non omnino deleti, montes repetivere, novas perditorum hominum turbas congregantes. Hos secuti sunt alii in Queicheu Provincia, qui ob latam injustam sententiam in lite duorum Dynastarum, insurrexerunt, duce usi, qui causa ceciderat, Magnate; ac primo impetu Præfectos injustæ sententiæ auctores occiderunt, & Proregis exercitum fuderunt. Verum reparato mox exercitu, ab eodem superati, sed non extincti sunt.

Sub hæc urgente fame, quæ ingens eo tempore in Boreali Sinarum parte per inauditam locustarum plagam fuit, quamplurima alia latronum capita exorta sunt, præcipue in Xensi Provincia ac Xantung. Hi primo, numero pauci ac viribus, prædas per pagos & oppida agebant, inde montes petentes in iis latitabant; cumque tam facili negotio sine ullo labore non modo cibos, sed & divitias raperent, quamplurimi continuo aggregabantur. Huic seditioni magnum incrementum addidit Imperatoris Zungchinnii insignis avaritia, qui à populis tributa omnia extorquebat, perinde ut anno felici rebusque florentibus. Hi ergo cum à Præfectis reprimi citò non possent, paulatim numero ac animis aucti, in octo per varias Provincias creverunt justos exercitus. Ab his ut quisque manu audaciaque promptissimus habebatur, in Ducem eligitur; & mox acta jam latronis persona, armis ac divitiis fortes, jam ad ipsum aspirant Imperium. Ac primo quidem, ut quisque alteri præriperet quod ipse optabat, inter se pugnarunt: demum res eo devenit, ut duotantum Duces præcipui superessent, qui reliquorum milites, post victorias, extinctis eorum Ducibus, ad sua sequenda vexilla ac fortunam invitarunt. Illi verò cum minime dubium expectarent supplicium, si quo casu à Sinicis Præfectis exciperentur, facile vi-

ctorem sequebantur. Primus inter hos latronum Duces Licungzus dictus est, secundus

Potissima
perdendi
Sinici
Imperii
causa La-
trones.

Latro-
nes va-
rii.

Latrones
reprimuntur,
sed non
deletur.

Fames
La rones
auget,

Et avari-
tia Impe-
ratoris.

Latrones
Duces
evadunt,
ac ad Im-
perium
aspirant.

Latro-
num
præcipua
capita,

Ignatius
mavult
mori,
quam re-
gnare,
vel Tar-
taro ser-
vire.